

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 26. Exploratio Vrvaicæ fluvii disturbatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

Petrus Romanus plures baptizans.

Virginis Sichemienfis miraculum.

Baptifmo initiatis, percepit. In medio ad ea oppida itinere lapis vifebatur, Ethnicorum fuperftitionibus famofus, quo ille disturbato, impietatis loco, pietatem fufficiens, fpreto periculo, Crucem erexit. Itapuz Didacus Boroa fylveftria mapalia excutiens, in moribundam mulierem incidit, quam maritus minis terribat, ne Christianis fe adjungeret; fed Didacus Boroa, intrepidus verbis caftigato perfido conjuge, fœminam induxit, ut volens lubensque Baptifmum peteret; quo fufcepto verfus celos animam efflavit. In tribus Paranz oppidis Socii nullum periculum fubterfugientes, multaque prudenter tolerantes, numerum cœleftium, Ethnicos Neophytosque magno numero expiando, peste graffante auxere. Itapuz, tactu Sichemienfis Virginis icunculæ, mulier ob tranfverfum partum laborans liberatur. Sub finem anni Petrus Oniatus, Provincialis Paranz, Sociis promunere inſpectis, decrevit Urvaicam flumen ufque ad portum Boni-aëris per centum & quinquaginta leucas ab Rocho Gonfalvio, quamprimùm fieri tutò poſſet, explorandum, & ſecundi oppidi fundamenta ad ipſum Urvaicæ littus jacienda, & ad Paranam quarti oppidi foundationem adverſo flumine omni ope ab Didaco Boroa tentandam eſſe.

CAPUT

XXVI.

Exploratio Urvaicæ fluvii diſturbatur.

1622.

IGITUR digreſſo Provinciali Rochus Gonſalvius, Urvaicæ littora uſque ad portum Boni-aëris luſtraturus, habito Neophytorum delectu, ſe dat in viam: quâ re cognitâ, Urvaicenfes Ethnici ſuſpicantes, Rochum Gonſalvium ad portum Boni-aëris tendere velle, ut in exploratam jam ab ſe terram Hiſpanos invitaret (duce eo qui ſub Urvaicenfis expeditionis initium Crucem ad Urvaicæ littus erectam deturbaverat concremaratque) armati, & cymbis impoſiti, magno tumultu progrediuntur: quam rem odorati Rochus Gonſalvius & ejus comites, periculorum certi, nec ignem excitare, nec in propatulo procedere ſatis audebant. Inter quos timores cum intempêtâ nocte ſub littoralibus ſylvis ad quietem ſe componerent, audiunt ſecundo flumine magno fremitu deſcendere furioſorum hominum cymbas, diſtinctis vocibus Rochum ad necem deſtinantium. Unicum remedium in ſilentio ac tenebris fuit: quarum beneficio inobſervatus Gonſalvius, poſtquam tumultuantes ab profluvio rapti longè jam aberant, eò, unde venerat, retrocedens, quantâ celeritate poſuit Conceptionis oppidum repetiit: ubi habito Sociorum conſulto, iter injunctum in aliud tempus dilatatum eſt.

CAPUT

XXVII.

Rochus Gonſalvius oppidum ad Urvaicam froſtra fundare tentat.

Barbarorum venandi modus.

Apoſtolica venatio.

Pegis.

Ariolorum perverſitas.

EA re diſturbatâ, ad ſecundum oppidum fundandum Rochus Gonſalvius animum adjecit: quod ut minimo vitæ diſcrimine faceret, generalem, ut vocant, venationem, ad quam campeſtres Urvaicæ populi undequaque invitarentur, per ſuos Neophytos inſtitui procuravit. Porò ejuſmodi venationis generalis hæc fermè eſt ratio. Indi venatores ingentem campum magno planè generali in orbem obſident: deinde ex condicto, diminuto æqualiter orbe, ad centrum, quo ſe ſtruthiones, capræ, aliæque feræ, hominum ſeſe circumcingentium metu, recipiunt, arctando properant, & in anguſtias redactas hilari ſublato clamore maçant, atque in ſolemnes epulas decoctas comedunt. Ad ſolemnnem hanc recreationem ſolent Indi ſe longè latèque invitare. Rochus verò Gonſalvius, egregius venator animarum, Neophytis ſuis ſe immiſcens, præ ſe tulit deſiderium ejuſmodi venationem coram ſpectandi; ſed reverà ſub hac venationis ſpecie occultabat conſilium per ſe luſtrandi loca fundandis oppidis opportuna, ſeſeque in familiaritatem Ethnicorum inſinuandi. Quod utrumque licet præſtiterit, tamen quia immaturi adhuc erant & acerbi plerorumque animi, in præſentiarum novi oppidi conſtructio attentari non potuit. Adde, quoddè venatione redux, peſtem in Conceptionis oppido reperit, quâ diſpalati Neophyti Catechumenique, novam laborum materiam ipſi & locio, irrequietè ſylvas & campos, ne quis inexpiatus obiret, indagantibus, præbuere. Peſtem fames exceperit adeò lurida, ut plerique iterum, deſectiſſimis licet vitibus, ſeſe ad remota loca effunderent, obvia quæque & noxia devorantes. Arioli, occasione abuſi, ſpergebant in vulgus, ob receptam Fidem Chriſtianam hæc mala cœlitùs immitti: & Paranenfes Ethnici per ſecretos calumniarum cuni-

culos